

Гаптує дівчина й ридає

Павло Тичина

Гаптує дівчина й ридає —
Чи то ж шиття!
Червоним, чорним вишиває
Мені життя.

Танцюють згуки на дзвіниці,
І плаче дзвін.
Я йду. Мій шлях то із костриці,
То із жоржин.

Тумани линуць вгору, вгору,
А хмари — вниз.
Чому я не люблю простору,
Як я без сліз.

Я ввечері цілую рожу
І кличу сум.
Чому, чому я жить не можу
Та сам, без дум.